

zřetele nejen na souběh zločinu s přestupkem (§ 35 tr. z.), nýbrž též ve smyslu § 265 tr. ř. na předcházející a nahoře pod e) uvedené odsouzení.

Československá obilní společnost nepožívá ochrany cti podle zákona o ochraně cti (čís. 108/1933 Sb. z. a n.). — Z účelu určité organizace a z povahy jejich úkolů nelze ještě dovoditi, že jde o »úřad povolaný k výkonu veřejné správy«, po případě o »korporaci zákonně uznanou«, neboť při zkoumání této otázky nerozhoduje jen materiální působnost (obsah činnosti) organizace, nýbrž i její formální postavení v právním řádu (způsob zřízení). — Společnosti obchodního práva nejsou »korporacemi zákonně uznanými« a nepožívají proto ochrany cti podle uvedeného zákona.

Rozh. ze dne 21. října 1937, Zm I 839/37, čís. 6012 Sb. n. s.

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmateční stížnost soukromé žalobkyně Československé obilní společnosti do rozsudku krajského soudu, jímž byl obžalovaný podle § 259, č. 2 tr. ř. zproštěn obžaloby pro přečin podle §§ 1, 2 zák. čís. 108/1933 Sb. z. a n.

Z d ů v o d ů: Nálezací soud zprostil obžalovaného mimo jiné z toho důvodu, že soukromá žalobkyně nepožívá chrany cti podle zákona čís. 108/1933 Sb. z. a n., neboť je společností obchodního práva, kterou nelze pokládati za korporaci zákonně uznanou podle § 5, odst. 1, čís. 3 cit. zák.

Zmateční stížnost napadá tento výrok nálezacího soudu s hlediska důvodu zmatečnosti podle čís. 9 a) § 281 tr. ř. a snaží se dovoditi z účelu zřízení Československé obilní společnosti a z povahy úkolů, k jejichž provádění byla zřízena (jak vyplývají z vládního nařízení čís. 137/1934 Sb. z. a n., ze stanov uveřejněných jako příloha tohoto vládního nařízení, jakož i z dalších vládních nařízení, upravujících její působnost), že uvedená společnost je ústavem s povahou státního úřadu správního (§ 5, odst. 1, číslo 1 zák. čís. 108/1933 Sb. z. a n.), po případě korporací zákonně uznanou (§ 5, odst. 1, čís. 3 téhož zák.).

Zmateční stížnosti však nelze přiznati oprávněnost.

Podle § 3, odst. 1, čís. 3 vlád. návrhu zákona o ochraně cti (tisk 830/1930) bylo ublížení na cti trestné i tehdy, směřovalo-li proti korporaci, spolku nebo společnosti práva obchodního. Ústavně právní výbor však to nepokládal za nutné (odůvodnění zprávy ústavně-právního výboru tisk 2268/1933) a vrátil se k zákonnému stavu, jaký tu byl podle nyní zrušeného § 492 tr. z.; podle takto upraveného § 5, odst. 1, čís. 3 zákona o ochraně cti požívají ochrany cti jen »korporace zákonně uznané«. Vyplývá tudíž jak z uvedené úpravy tohoto paragrafu, tak z odůvodnění zprávy ústavně právního výboru nade vší pochybnost, že společnosti obchodního práva nelze pokládati za »korporace zákonně uznané« a že proto nepožívají ochrany cti (srv. rozh. čís. 5481, 5495 Sb. n. s.).

Zda jde o »úřad povolany k výkonu veřejné správy«, po případě o »korporaci zákonně uznanou«, nelze ještě dovozovati z účelu a z povahy úkolu organisace, o niž jde, na příklad, že byla vyvolána v život státem, nebo že účast na organizaci je nucená (srov. Slovník veřejného práva, díl II., strana 371; Klang: Komentář, díl I., strana 275). O řečené povaze subjektu, jehož čest byla ohrožena, nerozhoduje jen jeho materiální působnost (obsah činnosti), nýbrž i jeho formální postavení (způsob organisace) v právním řádu (rozh. čís. 4273 vid. sb.).

V souzeném případě jde o »Československou obilní společnost«, která je podle vládního nařízení čís. 137/1934 Sb. z. a n. a podle stanov, vyhlášených jako příloha k tomuto nařízení akciovou společností (srov. §§ 3, 6, 9 cit. nař. a §§ 1, 4, odst. 2 stanov). Je proto řečená společnost podle svého formálního postavení společností obchodního práva, která nepožívá ochrany cti podle zákona čís. 108/1933 Sb. z. a n.

Pokud by v útoku proti ní bylo lze spatřovati i ublížení na cti osob spravujících uvedenou společnost, jsou jen tyto fyzické osoby oprávněny k soukromé žalobě (rozh. čís. 5328 Sb. n. s.).

Byla proto zmateční stížnost zamítnuta jako neodůvodněná.

Dr. Poláček.

Z judikatury nejvyššího správního soudu ve věcech administrativních.

Proti výměru, jímž předepsal politický úřad I. stolice dávku za úřední úkony na základě pevně stanovených sazeb, jest přípustný opravný prostředek podle § 7 zák. č. 53/1925 Sb.

Politický úřad I. stolice, vyměřuje dávku za úřední výkony částkou 2800 Kč, poučil stranu ve výměru, že se nelze z tohoto rozhodnutí odvolati, ježto jde o dávku stanovenou pevnou sazbou.

Podle § 9 zák. č. 65/1933 Sb. platí pro řízení o dávkách za úřední úkony ve věcech správních, jež konají úřady uvedené v § 1, odst. 1. vl. nař. č. 8/1928 Sb., ustanovení zákona o organizaci politické správy č. 125/1927 Sb. a ustanovení na jeho základě vydaná. Platí tedy i ustanovení čl. 8, odst. 1. cit. org. zák., jenž stanoví, že, pokud opravný prostředek není vyloučen, lze se odvolati z rozhodnutí okresního úřadu k úřadu zemskému. Instanční omezení, normované v odst. 3. tohoto zákona ustanovení, v daném případě v úvahu nepřichází, neboť šlo o dávky přesahující obnos 200 Kč. Jest tedy zkoumati, zda proti předpisu dávky za úřední úkony je tehdy, když dávka vyměřuje se podle pevné sazby, jako tomu bylo v daném případě, opravný prostředek vyloučen. Nejvyšší správní soud neshledal, že by tomu tak bylo.

Zákon o dávkách za úřední úkony ve věcech správních čís. 53/1925 Sb. ustanovuje v § 7, že o stížnostech proti rozhodnutí